

[Gideon.]

arbejde med tilsvarende sagkyndige kommissioner i Sverige, Norge og Finland, og man er ved dette samarbejde enedes om i alt væsentligt ensartede forslag i disse lande, forslag, der foreslår indført en ordning i lighed med den, der siden 1935 har været gældende i Norge.

Det karakteristiske ved denne ordning er, som også nævnt af den foregående ærede ordfører, at der indføres to sideordnede former for adoption, som adoptanten frit kan vælge imellem, dels en ordning, der i det store og hele svarer til den nugældende ordning med de ændringer, der er foreslået af arvelovskommissionen, dels en helt ny adoptionsform, der gennemfører fuldt familieskifte, idet denne form fuldstændig afskærer den arveretlige forbindelse mellem adoptivbarnet og dets naturlige slægt og til gengæld gennemfører en fuldstændig ligestilling mellem adoptanten og hans slægt på den ene side og adoptivbarnet og dets afkom på den anden side.

Endelig er der så det her foreliggende lovforslag, hvorom der er opnået enighed mellem de nordiske landes justitsministerier, og som går ud på alene at gennemføre den nye adoptionsform, den såkaldte stærke adoption. Jeg skal som sagt ikke her give udtryk for nogen uforgribelig mening, men jeg kan ikke lade være med at sige, at den af kommissionen foreslåede valgfri ordning rent umiddelbart tiltaler mig mere end den af den højtærede justitsminister her foreslåede, fordi jeg ikke mener, at man skal gå videre, end tungtvejende grunde taler for, og jeg tror ikke, de taler for så stort et spring i udviklingen, som der her foreslås. Naturligvis kan jeg godt se, at der kan være en fordel forbundet med, at man kun har een form for adoption i stedet for to, selvom der ikke fra Norge foreligger oplysninger om, at det dér har skabt vanskeligheder at have to former. Fordelen ved at nøjes med een skulle ligge i, at det skabte større klarhed og enkelhed i reglerne, men det forekommer mig blot ikke at være afgørende. Det altoverskyggende hensyn, der må tages, er dog hensynet til de børn, som der her er tale om: at man skaber sådanne regler, at man i størst muligt omfang tilgodeser netop børnenes tarv, og vil man gøre det, tror jeg ikke, man gør det ved ligesom at slå en streg

efter en lineal. Selve livet er nu engang ikke så enkelt; et forholdsvis langt liv i praktisk tjeneste hos fru Justitia har i hvert fald lært mig, at man skal være forsigtig med at tvinge livsformerne ind i altfor snævre folde. Det gælder i almindelighed, og det gælder ganske særlig på det her omhandlede område.

Når den højtærede justitsminister siger, at vi nu engang ikke kan skrive en lov, der imødekommer alle de specielle ønsker, der kan gøres gældende, er det jo forsåvidt lige så rigtigt, som det er sagt; men det er der jo heller ingen der drømmer om. Det forekommer mig imidlertid, at den højtærede justitsminister ikke i tilstrækkelig grad har taget hensyn til, at adoptionsbevillingerne, som professor Viggo Bentzon allerede pegede på i 1930, i praksis fordeler sig i to fra hinanden stærkt afvigende grupper. Det drejer sig på den ene side om de tilfælde, hvor der er tale om bortadoption af et barn til vildfremmede, på den anden side om de tilfælde, hvor adoptionen angår et barn, der i forvejen har tilknytning til adoptanten, hvad enten det nu er ved slægtskab eller på anden måde.

Jeg skal gerne medgive, at de erfaringer, man har gjort i Norge efter nyordningen i 1935, i nogen grad taler til fordel for den nye adoptionsform. Det fremgår af oplysningerne derom, at man ved forslaget gennemførelse havde tænkt sig, at det kun ville blive i ganske få tilfælde, folk ville søge adoption efter den nye adoptionsform, men at udviklingen har vist, at der i de altovervejende tilfælde er fremsat anmodning om den nye ordning eller i hvert fald er givet bevillinger efter denne — jeg ved ikke, hvilken af delene der er tilfældet, og det kan jo gøre en vis forskel, om det er det ene eller det andet. Jeg indrømmer, at det må gøre et vist indtryk, at udviklingen har været således; men jeg vil dog mene, at man må være meget forsigtig med på et område som det her foreliggende at projicere erfaringerne fra eet land over på et andet. Det kan jo spille ind, at adoptionsinstituttet i Norge er af ganske ny dato, idet det først er indført i 1917, medens det her i landet har eksisteret, i alle tilfælde som almindeligt institut, i mindst det sidste halvandet hundrede år. Det har herhjemme udviklet sig i administrativ praksis, det er vokset lang-